

РЕШЕНИЕ

№ 5317

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **12317** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 121 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба, подадена от К. А. Г. срещу заповед № 513з-10147/19.11.2021 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.
Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Дисциплинарното наказание е наложено за деяние, извършено на 1.11.2019 г. – проверка, извършена от жалбоподателя– тогава мл. инспектор, на водача И. М.. След проверката е постъпил сигнал от бащата на една от спътничките на М. – Л. Д. за изнудване за 200 лв., платени от нея /и събрани от нея и спътниците/ на Г. под заплахата, че като млад водач ще бъде санкционирана за това, че управлява автомобил без придружител.
В резултат се твърди, че са образувани две производства – дисциплинарно, образувано със заповед № 513з-10981/22.7.2020 г. на директора на СДВР, което впоследствие е прекратено /м.януари 2020 г./. Второто производство е досъдебно производство. От това производство в СДВР е постъпило заключение по съдебно-психиатрична и психологическа експертиза, като въз основа на нея е изготвена докладна записка № 8121р-7573/10.5.2021 г. на директора на дирекция „Човешки ресурси“, МВР, а със заповед № 513з-4368/3.6.2021 г. е образувано ново дисциплинарно производство.

Твърди, че с постановяване на последната заповед не е ясно дали е възобновяване на първото производство или е повторно дисциплинарно производство; дали ново дисциплинарно производство и дали е имало основание за това. В дисциплинарната преписка не е отговорено на тези въпроси. В първото производство се е разследвало корупционно поведение, а във второто – психическо въздействие. Не е посочено защо мнението в експертизите от неприключило наказателно производство е възприето като първоначални налични данни за възобновяване на дисциплинарно производство. Това заключение е и оспорено от жалбоподателя с искане за нова експертиза, което искане не е уважено и въобще не е било обсъдено, поради което твърди, че е нарушено и правото му на защита. Твърди, че изкуствено са разграничени двете деяния, в две отделни проверки. При втората проверка не се съдържат новооткрити данни. Дисциплинарната комисия не е била безпристрастна. Отказала е да изясни обстоятелства от единствения пряк очевидец на процесното деяние, а именно – да изиска повторно снемане на сведения от младши инспектор И. А. Ч. по въпросите дали е присъствал на проверката на 1.11.2019 г. и чувал ли е всички казани от жалбоподателя думи. Не са обсъдени противоречията между показанията на Ч. и експертните заключения. Важно е било да се изясни дали е чул или дали не помни разговора при проверката.

Твърди, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон. В нея е записано, че действията на Г. са станали достояние на други служители на МВР. Твърди, че това е странно да се сочи две години след процесното деяние. В случая единствените други лица, на които е станало известно деянието са младежите от компанията на М., като те повтарят единствено това, което тя е посочила. Деянието по наказателното производство все още не е установено. Единственото доказателство е това на М., което не би следвало да има по-голяма тежест от думите на Г.. Същевременно, в сведенията на компанията са констатирани редица противоречия, несъответствия и приятелски взаимоотношения. Не са събрани достатъчно доказателства, които да обосноват извод за наличието на изнудване. Не се установява Г. да е поставил М. в безизходица. Във всеки един момент тя е можела да позвъни, да поиска съвет и да не се съгласи с „корупционния способ“. От вида на М., разпитана като свидетелка не може да се заключи, че тя е била притеснена от Г.. Липсват други преки свидетели. Нарушението не е такова, че да бъде наложено най-тежкото наказание. Ето защо моли да се отмени оспорената заповед.

Ответникът – директорът на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, оспорва жалбата. Твърди, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на процесуалните изисквания. Издадена е в писмена форма, с всички необходими реквизити. По безспорен начин е установено деянието, като при определяне тежестта на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението. Неоснователно е твърдението, че двете дисциплинарни производства са идентични. И. Ч. не би могъл да е източник на информация. Спазени са сроковете за налагане на дисциплинарно наказание. Следва да се има предвид, че Г. е бил в отпуск по болест, през времето на който срокове не текат. Поведението на жалбоподателя е било несъвместимо с поведението на държавен служител. Ето защо моли да се отхвърли жалбата. П. юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от

АПК приетите по делото писмени доказателства, приема следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения 14-дневен срок.

Жалбоподателят е заемал длъжността „полицай“, „младши инспектор“, водач на патрулен автомобил в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ на СДВР.

Жалбоподателят е наказан за това, че на 1.11.2019 г. действащ в горното качество, заедно с младши инспектор И. Ч., на кръстовището на бул. Ч. връх и бул. Е. и Х. Г., около 3.30 ч., са спрели за проверка лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от И. М.. В автомобила са пътували още и Л. Д., А. Т., В. С. и А. А..

При извършване на проверката в оспорената заповед се твърди ,че Г. е извикал М. и чрез заплахи ѝ е поискал пари. Г. ѝ заявил, че „тъй като е млад водач и шофира след 22.00 ч. без придружител, ще бъдат свалени номерата на на автомобила и ще ѝ бъде съставен акт за 1300-2000 лв. и ако не иска а спи в районното, трябва да си плати“.

Предвид изложеното е направен извод, че отправените неоснователни заплахи и „рестрикции“ е породило у М. емоционален стрес и интензивен страх от евентуални последствия от случващото се и за да ги избегне, е изпълнила казаното от полицейските служители и конкретно – младши инспектор К. Г.. Това накърнило вярата на М. в МВР като правоприлагаща институция, като е заменена със страх, уплаха и опасения. Поведението на Г. е станало достояние и на лицата, пътували с М., на техни близки, на следователя в по досъдебното производство, както и на служители на МВР.

С действията си младши инспектор Г. е уронил престижа на МВР – създал е неготивно отношение, както и усещането, че вместо да се занимават с обществения ред, полицейските служители активно изнудват граждани.

За случая е образувано досъдебно производство - № 101/2020 г. на СГП, пр.пр. 2392/2019 г. По това дело е изготвена и комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза - № 2409/1.3.2021 г., именно по която е установено, че поведението на Г. е причинило „остра стресова реакция“ у М.. По време на следствените действия Г. е демонстрирал неуважително отношение и чувство за безнаказаност.

С поведението си на 1.11.2019 г. е прието, че Г. е нарушил т. 19 /държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява/ и т. 33 /при изпълнението на служебните си задължения зачита правото на живот на всеки човек и неговото достойнство, като не извършва, провокира или толерира какъвто и да е акт на изтезание, нечовешко и унизително отношение или поведение/ от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден с МЗ № 8121з-348/25.7.2014 г. С това се сочи, че е извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, именно за което е предвидено дисциплинарно наказание „уволнение“. Прието е, че е спазено изискването за съответствие с целта на закона, както и съобразно тълкувателно постановление № 3/7.6.2007 г. по т.д. № 4/2007 г. на ВАС, съгласно което е прието, че деяние, уронващо престижа на службата е това, което реално застрашава с намаляване или изгубване доверието от страна на обществото, като е задължително действията да са станали или е възможно да станат достояние и на други лица.

Настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за

законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган–директор на Столична дирекция вътрешни работи който е органът по назначаването по смисъла на чл. 204, т. 3 ЗДСл.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаване на административен акт - чл. 210 ЗМВР, съгласно който заповедта следва да съдържа извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта се съдържат посочените факти, видно от установеното по-горе. Отразено е, че заповедта е издадена вследствие на фактическата обстановка, подробно описана. Детайлно са описани времето /периодите/, както и в какво се изразява нарушението според наказващия орган. Видно от мотивите, са съобразени изискуемите от закона факти. Посочено е в какво се състои нарушението, както и неговата квалификация - по чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, който предвижда като такова неспазване на Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР. Видно от заповедта ясно и точно е посочено с кое деяние, какво точно нарушение на служебната дисциплина е прието, че е извършено, като действително.

По съответствие на заповедта с процесуалните изисквания. Съдът намира, че при издаването на заповедта са спазени административно-производствените правила по ЗМВР.

Не е спорно, а и от доказателствата се установява, че срещу жалбоподателя са били образувани две дисциплинарни производства.

Първото е образувано със заповед № 513з-10981/22.7.2020 г. на директора на СДВР. Видно от предложението /л. 381 от делото/, е предложено, за действията на младши инспектор Г. от 1.11.2019 г. да бъде образувано дисциплинарно производство, поради нарушение на нормите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители – т. 15, т. 19, т. 20, т.42, т. Т. 49, т. 50 и 51, засягащи евентуално извършено от служителя действие по поискване и приемане на дар от 230 лв., който не му се следва.

Производството е продължено със заповед № 513з-15543/20.11.2020 г., като е предложено дисциплинарното производство да продължи до 22.1.2021 г., като видно от предложението за продължаване на дисциплинарното производство предстои получаване на доказателства, които са иззети от СРП и не могат да бъдат изискани.

Дисциплинарната комисия по това производство, със свое становище от 21.1.2021 г. е предложила на основание чл. 209, т. 2 ЗМВР дисциплинарното производство да бъде прекратено; прето е, че не са налице достатъчно доказателства за извършено дисциплинарно нарушение. В т. 1 от становището е прието, че не са събрани достатъчно доказателства, които да установят, че полицейският служител К. Г. е поискал и приел в дар сумата от 230 лв. от водач на МПС И. М., който дар не му се следва, за да извърши/не извърши проверка на МПС.

Със заповед № 513з-1367/15.2.2021 г. на директора на СДВР първото дисциплинарно

производство е прекратено.

Безспорно по делото е, че е образувано и второ дисциплинарно производство, със заповед № 513з-4368/3.6.2021 г., въз основа на предложение № 513р-46558/3.6.2021 г. на заместник директора на СДВР и докладна записка № 8121р-7535/10.5.2021 г., както и постъпили копия от доказателства по ДП № 101/2020 г., както и докладна записка № 812102-1966/4.11.2019 г. на СДВР. По делото е представен и сигнал с вх. № 513000-22126/19.5.2020 г. на СДВР, подаден от СГП, Следствен отдел, подписан от следовател В.Ц., видно от който е предложено да се образува ново дисциплинарно производство срещу Г. с оглед водене на дисциплинарно производство в насока нарушение на етичните норми при или по повод изпълнение на служебните задължения.

Видно от заповедта от 3.6.2021 г. за образуване на ново дисциплинарно производство, то е образувано за описаното по-горе и в заповедта за уволнение деяние на Г., за цитираните в заповедта за уволнение норми на Етичния кодекс.

Предвид така установеното следва да се приеме, че е неоснователно твърдението на жалбоподателя, че не е ясно дали е налице възобновяване на дисциплинарното производство или повторно такова. Видно от цитираните две заповеди /връчени на жалбоподателя/, са образувани две отделни производства, за две отделни деяния, извършени във връзка с проверката от Г. на М. на 1.11.2019 г. С тези две отделни деяния изрично е посочено, че са извършени различни нарушения на трудовата дисциплина.

По отношение на второто производство, то е и образувано не само въз основа на „мнението в експертизите“ от досъдебното производство – така, както се твърди в жалбите, а и въз основа на множество документи, описани по-горе. Те, от своя страна, са базирани на изпратените от досъдебното производство доказателства и предложението на следователя, водещ разследването.

Следва да се посочи, че 2-м. срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР започва да тече от момента, в който дисциплинарният орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителят и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т.е. събрани са всички относими към нарушението доказателства. В чл. 210 ЗМВР, цитиран по-горе, са посочени задължителните реквизити, които следва да съдържа заповед като процесната. Ето защо и по арг. от посочената норма, както и по арг. от по-силното основание следва да се направи извод, че процесното дисциплинарно производство е започнало именно със заповедта от 3.6.2021 г., с оглед установявяването на всички елементи на дисциплинарното нарушение.

Във рамките на това второ производство са събрани нови доказателства, като в резултат е изготвена обобщена справка от 28.9.2021 г. до директора на СДВР.

На 4.10.2021 г. е изготвено становище от дисциплинарната комисия до директора на СДВР с мнение за налагане на дисциплинарно наказание уволнение, на основание чл. 203, ал. 1, т.13 ЗМВР.

На 15.10.2021 г. жалбоподателят е поканен да даде писмени обяснения, а на 18.10.2021 г. е дал такива. В конкретния случай, видно от установеното, жалбоподателят е имал възможността да представи писмени обяснения, съгласно чл. 206, ал.1 ЗМВР, предвиждащ че дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения.

Постъпило е друго искане от същата дата /18.10.2021 г./ за повторен разпит на И. А.

Ч., както и за допускане на нова съдебна експертиза на И. М.. Сходно е и искането му от 4.10.2021 г. за препразпит на Ч., което е прието за неоснователно. Действително, не е назначено извършване на нова експертиза, както и не е уважено искането за преразпит. Но, следва да се посочи, че дисциплинарно наказващият орган е този, чиято е доказателствената тежест, има право да извърши преценка кои доказателства следва да събере в това производство, както и е негова доказателствената тежест за установяване на правно-релевантните факти.

Заповедта е издадена в 2-м. срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР, който съгласно чл. 196, ал. 1 ЗМВР следва да тече от 4.10.2021 г. – когато е входирано цитираното по-горе становище от 4.10.2021 г. Именно на 4.10.2021 г. следва да се приеме, че дисциплинарният орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителят и извършеното от него дисциплинарно нарушение. Следва да се посочи съща така, че при преходното дисциплинарно производство дисциплинарният орган е узнал определени обстоятелства във връзка с деянието на жалбоподателя от 1.11.2019 г., което деяние има отношение към други видове нарушения на дисциплината, като следва да се има предвид и това, че дисциплинарната комисия е дала становище за липса на такива други нарушения. Следва да се отбележи, че по отношение на тези нарушения от значение би имало изхода на досъдебното производство, което все още е висящо, както и евентуално по-нататъшното развитие на наказателното производство, но тези обстоятелства са ирелеватни за настоящия спор.

Заповедта от 19.11.2021 г. е наложена в рамките на 2-г. срок по чл. 195, ал. 2 ЗМВР, като този срок тече от 1.11.2019 г. и многократно е спиран, за повече от 19 дни, в резултат на ползването на отпуск /платен годишен или по болест/.

С оглед на изложеното следва да се направи извод, че не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила; не са допуснати нарушения, ограничаващи правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Спазени са процесуалните срокове за водене на дисциплинарното производство.

По съответствие на заповедта с материалния закон.

На първо място, съдът намира, че по категоричен начин се установява извършването на деянието, за което жалбоподателят е бил наказан. За установяване процесното деяние са разпитани св. Ч. и св. М..

В показанията си св. Ч. сочи, че е работил с жалбоподателя автопатрул, като на процесния ден са били в една смяна. Били в центъра, на НДК; там е техният маршрут. Спирали автомобили за проверка. Спрели и една водачка – М.. Взели й документите, седнали в автомобила, за да направят проверка. Документите й били изрядни. Тя дошла и разговаряла с колегата; свидетелят седял от дясната страна. След проверката върнали документите.

Същевременно сочи, че е чул разговора на водачката с колегата му, бил на метър; имало движение по булеварда. Не е видял никакви корупционни действия. Не е чул колегата да е обиждал или нагрубявал водачката. Била

съвсем нормална проверка, според правилата. Не е забелязал М. да е проявила страх или да е плачела. Доколкото си спомня, Г. не е казвал „Не ми реви, ма“.

В с.з. от 5.7.2022 г. бе разпитана св. И. М.. В показанията си тя сочи, че на 31.10.2019 г. срещу 1.11.2019 г. се прибирали от дискотека, около 4.30-5.00 ч. На „Ф. Н.“, докато шофирала, патрул им пуснал светлинен сигнал. Господин Г. казал да отбият на спирката на автобусите на бул. Е. Г.. Тя отбила там. Неговият колега им събрал личните карти – на нея и на четиримата им спътника. Г. ѝ върнал документите, след което я извикал да отиде до неговия автомобил. Започнал да ѝ говори, че няма право да шофира след дванадесет часа без придружител, защото е шофьор с малко стаж и как ще я вкара в затвора. Тогава била на 18 или 19 г. Започнал да ѝ говори на „ма“. Казал „Не ми рави, ма“, защото се била разстроила от отпразнените заплахи. Казал, че ще спи в районното, че родителите ѝ ще платят незначителна глоба за цялото това нещо. Разстроила се, защото това ѝ се случвало за първи път. Попитал я колко пари има в себе си и тя казала, че около 150 лв. и Г. ѝ казал, че 150 лв. не се делят на три /в колата имало още една жена, цивилна/. Изпратил я да събере пари от хората, с които била в колата. Събрали около двеста и малко. Влязла да ги предаде под портмонето в колата. Парите предала на г-н Г.. На следващата сутрин Л. /една от спътниците ѝ/ и баща ѝ се обадили на т.112, като разказал за ситуацията.

В момента на проверката си спомня, че се е дискутирало, че ще влезе в сила такъв закон, предвиждащ нарушение за шофиране без придружител. Не е сигурна дали е влязъл в сила. Не е употребила алкохол; не са ѝ правили проверка за това. Има книжка от 18-годишна. Няма никакви нарушения.

Не се е консултирала с някого относно заплахата, че ще плати хиляди лв. Просто се качила в колата си и сторила това, което ѝ казали, защото ѝ казали, че ще спи в районното, че ще конфискуват колата. Тогава не си знаела правата и повярвала на полицаия. Едва на по-следващия ден, когато отишла в 04 РПУ разбрала, че всичко това е нередно.

Предвид така установеното и при съпоставка на свидетелските показания съдят намира, че следва да се даде вяра на показанията на св. М.. Те са логични и безпротиворечиви. Показанията на св. Ч. не следва да се кредитират в частта относно това, че не е чул за поведението на Г. спрямо М.. Това е така доколкото той е бил част от екипа на К. Г. и поради това – заинтересован. Неговите показания противоречат и на останалите събрани по делото доказателства.

На първо място, сочи, че проверката е извършена в техния район. Същевременно се установява, че Г. е бил наказан с наложено наказание „порицание“ за срок от 1 г. за това, че при проверката е излязъл извън указаните граници на обслужване, със заповед от 31.3.2020 г. Не са представени доказателства заповедта да е оспорена.

На следващо място, на 3.12.2019 г. е съставен протокол относно извършения преглед на видеозаписите на камерите за видеонаблюдение на кръстовището на бул. България и бул. Ч. връх. Констатирано е, но от приложените снимки не

може да се потвърди, доколкото са неясни, че служебен и лек автомобил спират вдясно на СМГТ. Униформен служител излиза от дясната предна врата и застава на лявата предна врата на спрения автомобил. След 30 сек. на стоп кадъра се вижда как водачката на лекия автомобил е застанала на предната лява врата на служебния автомобил, а полицейски служител се е навел над задната лява врата на лекия автомобил, в 3.34.54 ч. В 3.40.51 водачката на лекия автомобил е застанала пред предната дясна врата на служебния автомобил. В 3.42.13 ч. водачката е влязла в лекия си автомобил, като вратата на предна лява врата е отворена. В 3.43.19 ч. водачката се е върнала пред предната дясна врата на служебния автомобил, привела се е и е бръкнала пред отворения прозорец. В 3.44.11 ч. лекият автомобил потегля от СМГТ.

На следващо място, както пред дисциплинарно-наказващия орган, така и по досъдебното производство срещу К. Г., св. М. сочи безпротиворечиво една и съща фактическа обстановка..

По досъдебното производство е изложила същите факти.

На 6.7.2021 г., пред комисията, назначена по второто дисциплинарно производство, М. е заявила отново, че след като я спрели за проверка, при нея дошъл полицай, който седял на дясната предна седалка. М. показала документи. Полицаят им взел личните карти. След това отишъл същия полицай и я поканил да иде до патрулката. М. застанала на страната на шофьора. Тогава един от полицаяте ѝ задал въпроса дали е наясно, че след 22.00 ч. или след 00.00 ч. няма право да шофира без придружител. М. го помислила за вярно, тъй като било коментирано от съученици. Полицаят ѝ казал, че ще я съдят, ще спи в ареста, ще ѝ вземат книжката, ще свалят номерата и ще се обадят на родителите ѝ.

Установява се, че в дисциплинарното производство на жалбоподателя Г. е била дадена възможност да зададе въпроси към М. и такива са ѝ били зададени, по предварително изготвен от него списък. На тези въпроси М. също е отговорила подробно, без да е налице противоречие с описаната преди това фактическа обстановка. Описала е и какво е било емоционалното ѝ състояние след това.

Същата фактическа обстановка, макар и опосредствана от изявленията на св. М. сочи и разпитаната в дисциплинарното производство спътничка в автомобила – А. Б. Т.. Тя сочи, че след като отишла до автомобила, И. споделила, че ѝ казали, че няма право да кара без придружител, тъй като е била млад шофьор, заплашили я, че ще ѝ сваят номерата и ще я закарат в районното управление, ако не дадат пари.

Същото е изложил и спътника В. М. С., Л. Ю. Д., А. П. А. и Х. П. Ч..

Ето защо съдът намира, че от събраните и обсъдени по-горе относими доказателства следва да се направи извод, че жалбоподателят К. Г., като патрулиращ полицай, е извършил проверка на управлявания от св. И. М. лек автомобил, на 1.11.2019 г., за периода приблизително 3.30-3.45 ч. В рамките на този период св. М. е отишла до полицейската кола, там ѝ е казано от Г. установеното по-горе от нейните показания, което тя неизменно и

безпротиворечиво, на всяко едно производство съобщава; тези заплахи са споделени от нея и на спътниците ѝ, които и четиримата, сочат безпротиворечиво същите факти. Освен, че са безпротиворечиви, тези показания следва да се кредитират поради това, че както М., така и нейните спътници не са заинтересовани от изхода на производството, нито се намират в каквито и да е взаимовръзки или зависимости спрямо Г.. Същевременно, св. М. сочи, че не е чул нищо относно случилото се, не видял нищо. Същият свидетел е участвал заедно с Г. при проверката и евентуално би бил заинтересован от неблагоприятен изход на дисциплинарното производство срещу Г..

Ето защо следва да се приеме, че Г. е имал описаното по-горе поведение спрямо М..

Действията на Г. са станали достояние на спътниците на М., на техните близки, както и на разследващите органи. С действията си младши инспектор Г. е уронил престижа на МВР – създал е негативно отношение, както и усещането, че вместо да се занимават с обществения ред, полицейските служители активно изнудват граждани. Така поведението на родителя на Л. Д., така и впечатленията на четиримата спътници на М., за които следва да се отчете тяхната възраст към датата на деянието. Така и впечатленията на следствените органи в досъдебното производство.

Ето защо следва да се приеме, че с поведението си Г. е осъществил фактическия състав на т. 19 и т. 33 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден с МЗ № 8121з-348/25.7.2014 г., поради което е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, съставомерно по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР.

Следва да се отбележи, че в дисциплинарното производство Г. е имал възможност да задава въпроси, като такива дословно са задавани на свидетелите. По отношение на отказа за допускане на експертиза на М., действително е отказано такава. Следва да се отбележи обаче, че наказанието е наложено за неспазване на посочените норми от Етичния кодекс, като психологическото състояние на М. не би имало значение за съставомерността на деянието. За съставомерността е относимо дали Г. е опазил доброто име на институцията, която представлява /т. 19/ и дали е зачитал правото на живот и достойнството на М. и дали е извършвал, провокирал или толерирал акт на изтезание, нечовешко унижително отношение или поведение. С други думи, тук относимо и съставомерно е поведението на Г., с което не е опазил доброто име на представляваната от него институция, нито е зачитал достойнството на проверяваната, като е действал унижително за нейното достойнство. Следва да се вземе предвид и това, че по време на проверката тя, както и спътниците ѝ са били в сравнително млада възраст /18-19 г./.

Това, какво би могло да направи в такава ситуация М. /както се твърди в жалбата/ не може да „оправдае“ неетичното поведение на Г.. Нейните притеснения или съгласието ѝ с „корупционния способ“ също не могат да доведат до извод, че не е налице установеното от Г. поведение, което пък е в

нарушение на Етичния кодекс.

При определяне на вида на наказанието е извършена преценка, а и се установява наличието на предпоставките на чл. 206, ал.2 от ЗМВР. Изложени са мотиви, че при определяне на вида на наказанието са взети предвид тежестта на нарушението, последиците от него, обстоятелствата, както и цялостното поведение на служителя.

В случая съдът намира, че тежестта на установеното нарушение съответства на наложеното наказание. Жалбоподателят е извършвал дейност по контрол при неспазване на етичните правила, установени от работодателя. При определяне на наказанието следва да бъде взето предвид и цялостното поведение на жалбоподателя, в рамките на посочения период от време. Жалбоподателят е бил длъжен да знае и е знаел, че е действал извън териториалния обхват, определен му за проверка. Извършването на процесните действия не са отчетени на работодателя / в този смисъл приложените протоколи за отчет/. Следва да се има предвид и наложеното му вече наказание „порицание“, както и висящото, но неприключило производство, по което вече е бил привлечен като обвиняем. Действително, преди това жалбоподателят не е имал наказания, но това обстоятелство не може да омаловажи факта на установеното отношение към нарушението на трудовата дисциплина. Следва да се има предвид и това, че на тази служба е от сравнително кратък период преди процесното деяние – от 2017 г.

С това си поведение, ищецът е създавал обективна предпоставка за пряко уронване на престижа на държавната служба и отслабване на доверието в държавния орган, допуснал е поведение на работното си място, несъвместимо с установените правила и оттам – до възможност за накърняване престижа на държавната администрация.

В този смисъл правилно е наложено най-тежкото наказание „уволнение“.

По разноските: С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. Г., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 513з-10147/19.11.2021 г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА К. А. Г. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 200 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. В противен случай жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: